

רע"פ 3575/17 - גיל סגל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3575/17 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
גיל סגל

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 27.4.2017 בעפ"ת 26398-03-17 שניתן על ידי כבוד השופט ר' בן-יוסף; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד י. בלומנפלד

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 26398-03-17 מיום 27.4.2017, במסגרתו נדחה ערעור על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (השופטת ד' ורד) בפ"ל 4707-01-15 מימים 11.4.2016 ו-23.2.2017 בהתאמה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירות תעבורה שונות. על פי עובדות כתב האישום, עת נהג המבקש ברכבו ביום 16.1.2015 בסביבות השעה 1:00 בלילה, נמנע מלעצור לבדיקת שכרות חרף דרישתו של שוטר, הגביר את מהירות נסיעתו ואף התעלם מהוראות השוטר, אשר נסע אחריו וכרז לו לעצור בצד הדרך. לבסוף נעצר המבקש לאחר שנחסם על ידי ניידת משטרה

עמוד 1

בתחנת דלק סמוכה, שם נמצא בדגימת נשיפה כי הוא נהג בשכרות. כן התברר כי במועד זה היה רישיון הנהיגה של המבקש תחת פסילה, ופוליסת הביטוח לרכבו – נעדרת תוקף. המבקש הורשע בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, פרט לעבירת נהיגה בשכרות, שתחתיה הורשע בעבירת נהיגה תחת השפעת אלכוהול. בגין הרשעתו גזר עליו בית משפט השלום לתעבורה עונש של 9 חודשי מאסר בפועל; שנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף שפקע מעל לשנה; ו-6 שנות פסילת רישיון בפועל, אשר יימנו במצטבר לכל פסילה אחרת שהוטלה על המבקש ולא יכללו את התקופה בה יישא בעונש המאסר.

3. המבקש ערער על הרשעתו ועל חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי. בערעורו, טען כי נפלו שגגות בהכרעת דינו המרשיעה של בית משפט השלום לתעבורה; וכי לא ניתן המשקל הראוי לשיקולים שהיה בהם כדי להביא להקלת עונשו, בהם עמדת שירות המבחן, שהייתו במעצר בית מעל לשנתיים, וצעדים שנקט מאז ביצוע העבירה לעבר שיקום חייו וחזרה למוטב.

בפסק דינו קבע בית המשפט המחוזי כי בהכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה לא נפל כל פגם, ועל כן טוב עשה בא כוחו של המבקש כשחזר בו מערעורו עליה. אשר לערעור על גזר הדין, לא מצא בית המשפט המחוזי צידוק להתערבות בעונש שהוטל על המבקש על ידי בית משפט השלום לתעבורה, אשר בוסס היטב על תסקיר המבחן בעניינו.

4. בבקשתו זו, המבקש גורס כי בא כוחו לא חזר בו מערעורו על הכרעת הדין המרשיעה של בית משפט השלום לתעבורה, ועל כן שגה לשיטתו בית המשפט המחוזי בכך שלא דן בטענותיו כלפיה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעוררת שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). איני סבור כי תנאים אלה מתקיימים בעניינו של המבקש. עניינה של בקשה זו בנסיבות הפרטניות של המבקש והיא אינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות כללית. זאת ועוד, טענתו של המבקש לשיקולי צדק ייחודיים המתעוררים בעניינו עומדת על כרעי תרנגולות – וזאת בלשון המעטה. דבריו של בא כוח המבקש שעל יסודם קבע בית המשפט המחוזי כי הוא חזר בו מערעורו על הכרעת הדין ברורים הם וחד-משמעיים: "אני שומע את הערות בית המשפט גם בנוגע לטענות על טעות במצב הדברים בנוגע לנושא הפסילה. אני מרכין ראשי בפניהן ומקבל אותן ועובר לטיעון לעניין העונש" (פרוטוקול הדיון מיום 27.4.2017, עמ' 1, שורות 20-22). אמירה זו הושמעה זמן קצר לאחר אמירה קודמת מפי בא כוח המבקש, שלפיה "לאור הערות בית המשפט אני עובר לנקודה הבאה שעניינה ההרשעה על נהיגה בפסילה" (פרוטוקול הדיון מיום 27.4.2017, עמ' 1, שורה 18). משלא הניף המבקש "דגל אדום" והגיש בקשה לתיקון הפרוטוקול, חזקה כי הוא משקף נאמנה את שאירע במציאות (השוו: רע"פ 8421/15 וויל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.1.2016)); רע"פ 8323/15 דעיף נ' מדינת ישראל (6.12.2015); ע"א 1548/14 בוטח נ' בנק הפועלים בע"מ, פסקה 6 (7.8.2014)). לפיכך, סבורני כי קביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה חזר בו המבקש לפניו מערעורו על הכרעת הדין מבוססת ומעוגנת היטב בדברי בא כוחו, ואיני מוצא ממש בטענותיו לשיקולי צדק שבעטיים ראוי לקבל את בקשתו.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

ניתנה היום, ז' באייר התשע"ז (3.5.2017).

ש ו פ ט